

ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΠΑΙΔΟΚΤΟΝΟΙ

ΚΑΙ ΠΡΙΓΚΗΠΕΣ ΠΑΤΡΟΚΤΟΝΟΙ

νέγνωσα τελευταίως εἰς τὴν ἀγγλικὴν «Ἐπιθεώρησιν τῶν Ψυχικῶν φαινομένων» ὅτι τὸ ἔγκλημα τῆς πατροκτονίας εἶναι πολὺ συχνότερον τοῦ ἐγκλήματος τῆς παιδοκτονίας. Καὶ ὁ γράφων ἐξηγεῖ πολὺ ἐπιτυχῶς ὅτι ἡ πατρικὴ στοργὴ εἶναι ἰσχυροτέρα τῆς υἱικῆς, ἢ φρόνησις μεγαλυτέρα εἰς τὸν γονέα παρὰ εἰς τὸν υἱόν, αἱ ὁρμαὶ καὶ τὰ πάθη ἡπιώτερα. Διέφυγεν ὅμως τὸν γράφοντα ὅτι ταῦτα παραδόξως ἀληθεύουν διὰ τὴν κοινωνίαν τῶν κοινῶν θνητῶν, ἐνῶ τὸ ἀντίστροφον εἶναι ἀληθές διὰ τὰ ἀνάκτορα τῶν βασιλείων. Εἰς τὴν Ἱστορίαν εἶναι ὀλίγοι οἱ υἱοὶ οἱ φρονεύσαντες τὸν βασιλεύοντα πατέρα διὰ νὰ τὸν διαδεχθῶν καὶ ἀσυγκρίτως περισσότεροι οἱ βασιλεύοντες πατέρες οἱ φρονεύσαντες υἱοὺς των. Πῶς νὰ τὸ ἐξηγήσωμεν; Μήπως διότι ὁ υἱός, μὴ ἔχων τὴν ἐξουσίαν ἀκόμη, εἶναι ἠναγκασμένος νὰ δολοφονήσῃ τὸν πατέρα, πράγμα πολὺ ριψοκίνδυνον, ἐνῶ ἀντιθέτως ὁ πατὴρ, ἀσκῶν ταύτην ἀπὸ μακροῦ, ὀλισθαίνει εἰς τὴν παιδοκτονίαν, διότι δὲν φοβεῖται τὴν τιμωρίαν; Μήπως διότι ὁ πατὴρ περιστοιχίζεται ἀπὸ περισσοτέρους κόλακας παρὰ ὁ υἱός; Πάντως ἡ ἄσκησις τῆς ἀπολύτου ἀρχῆς, καὶ δὴ εἰς τοὺς παλαιότερους χρόνους, ὅποτε δὲν ἐλαμβάνετο ὑπ' ὄψει ἡ κοινὴ γνώμη,

διότι δὲν ἀπετέλει αὐτόνομον δύναμιν, διέφθειρε καὶ ἐπόρωνε νοῦν καὶ καρδίαν τῶν μοναρχῶν.

Διὰ τὴν γαίην ὅμως ὅσον τὸ δυνατόν πλήρης συλλογὴ τοιούτων γεγονότων θὰ ἔπρεπε νὰ μελετηθοῦν τὰ χρονικὰ τῶν καλιφῶν, τῶν σουλτάνων Τούρκων καὶ Μαμελούκων, τῶν Μουλαΐ τοῦ Μαρόκκου, τῶν Σαχῶν τῆς Περσίας, τῶν Τσάρων τῆς Ρωσίας, διὰ τὴν παραλείψωμεν τοὺς μονάρχας Ἀσσυρίας, Βαβυλωνίας, Ἑλάμ, Περσίας, τοὺς δυνάστας τῶν Ἰνδιῶν, καὶ τῆς Σινικῆς, τῶν Πτολεμαίων καὶ Σελευκιδῶν καὶ ὄλων τῶν δυναστειῶν πρὸ καὶ μεταχριστιανικῶν τῆς Εὐρώπης, πρᾶγμα ἀπαιτοῦν χρόνον πολὺν. Καὶ θὰ ἔπρεπε νὰ παραλείψω τοὺς ἐστεμμένους συζυγοκτόνους, μητροκτόνους, καὶ ἐν γένει ὄλους τοὺς ἐστεμμένους δολοφόνους, διὰ τὴν περιορισθῶ εἰς τοὺς ἐπὶ θρόνου καθημένους δημίους τῶν τέκνων των. Μολοντοῦτο, ἐπειδὴ ἕκαμα τὴν ἀνωτέρω παρατήρησιν εἰς τὸν σοφὸν ἀρθρογράφον τῆς ψυχικῆς ἐπιθεωρήσεως, ἀναφέρω μόνον ὅσας περιπτώσεις ἔχω προχείρους εἰς τὸν νοῦν, διότι καὶ ἡ προχειρότης αὕτη ἀρκεῖ ν' ἀποδείξῃ τὸ πλῆθος ἐκεῖνων αἱ ὁποῖαι διαφεύγουν τὴν μνήμην καὶ τὴν γνῶσίν μου.

* * *

Ἄς ἐνθυμηθῶ πρῶτον τὸν Ἀβραάμ, ὁ ὁποῖος ἔσπευσε μὲ τόσην προθυμίαν νὰ σφάξῃ τὸν υἱόν του Ἰσαάκ, ἔπειτα τὸν Ἰερθάε, ὁ ὁποῖος ἐθυσίασε τὴν κόρην του, προσφορὰν εἰς τοὺς ψευδεῖς θεοὺς, τὸν Μανασσῆν βασιλέα τῆς Ἱερουσαλήμ, ὁ ὁποῖος ἔψησε τὰ παιδιὰ του ἐπάνω εἰς τὰ πυρακτωμένα χάλκινα γόνατα τοῦ ταυροκεφάλου Μολλώχ.

Ὁ περίφημος βασιλεὺς τῆς Μωάβ, δηλ. τοῦ νοτίου ἡμίσεος τῆς σημερινῆς Ὑπεριορδανίας, ὁ Μεσᾶς, ὁ ὁποῖος κατέκτησε πολλὴν χώραν πρὸς βορρᾶν καὶ ἀπῆλλαξε τὸν λαόν του ἀπὸ τὸν φόρον, τὸν ὁποῖον ἐπλήρωναν οἱ Μωαβῖται ἀπὸ 40 ἐτῶν εἰς τοὺς βασιλεῖς τοῦ Ἰσραήλ, προσεβλήθη εἰς τὰ 850 πρ. Χρ. ἀπὸ τὸν Ἰωράμ καὶ τὸν Ἰωσαφάτ, τοὺς βασιλεῖς τῶν δύο διαμαχομένων μερίδων τοῦ

Ἑβραϊκοῦ ἔθνους. Πολιορκούμενος εἰς τὴν πρωτεύουσάν του Διβὼν καὶ ἀπελπισθεὶς, κατέφυγεν εἰς τὸ ἔσχατον μέσον τὸ ὁποῖον τοῦ παρεῖχεν ἡ θρησκεία του. Ἐθυσίασε τὸν υἱὸν του εἰς τὸν θεὸν Καμῶς καὶ τὸν ἔκαυσε ἐπάνω εἰς τὰ τεῖχη τῆς Διβὼν, κετενώπιον τοῦ στρατοπέδου τῶν ἐχθρῶν. Οἱ Ἑβραῖοι, βλέποντες τὸν καπνὸν τοῦ ὀλοκαυτώματος, ἐνόησαν ὅτι ὁ ἰδικὸς των Ἰεχβά θὰ ἦτο ἀνίσχυρος τοῦ λοιποῦ ἐνώπιον τοῦ Καμῶς, καὶ ἔφυγαν ἔντρομοι. Ἡ τραγωδία αὕτη, τὴν ὁποίαν μᾶς ἀφηγεῖται τὸ Β΄ Βιβλίον τῶν Βασιλειῶν, ἐπεβεβαιώθη ἀπὸ τὴν περιφημον στήλην τοῦ Μεσαῖ, τὴν ὁποίαν ἀνεκάλυψε τὸ 1869 ὁ Κλερμὸν Γκανώ, καὶ ἡ ὁποία ἀπόκειται τώρα εἰς τὸ Λουβρον.

Βραδύτερον ὁ Ἄχαζ κατέφυγεν εἰς τὸ ἴδιον φρικῶδες μέσον, καύσας τὸν υἱὸν του εἰς θυσίαν πρὸς τὸν Ἰεχβά.

Ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν ἱστορίαν ἔχομεν τὸν Ἀγαμέμνονα, ὁ ὁποῖος παρέδωκε τὴν κόρην του Ἰφιγένειαν εἰς τὸ φάσγανον τοῦ Κάλχαντος. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ παιδοκτόνοι βασιλεῖς ἐνήργησαν κατ' ἐντολὴν τοῦ θεοῦ των. Οἱ πλεῖστοι ὁμῶς τῶν ἄλλων παιδοκτονοῦν διὰ νὰ στηρίξουν τὸ στέμμα των. Φθονοῦν τοὺς υἱοὺς των καὶ δι' αὐτὸ πᾶσα κατὰ τούτων συκοφαντία τοὺς εὐρίσκει εὐπίστους.

Ὁ Δαυὶδ, ἐστεμμένος δῆμιος καὶ μάλιστα ἐξηγιασμένος, ἔφερεν εἰς τὸν θάνατον τὸν υἱὸν του Ἀβεσσαλώμ. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἔξαπολύων κατ' αὐτοῦ τὸν στρατὸν του, εἶχε συστήσῃ εἰς τὸν στρατηγὸν νὰ φεισθῇ τῆς ζωῆς του καὶ μάλιστα τὸν ἔκλαυσε φονευθέντα, ἀλλ' αὐτὰ δὲν τὸν ἀπαλλάττουσιν ἀπὸ τὸν ἠθικὴν εὐθύνην, ἐπειδὴ αὐτός, μὲ τὰς ἀδικίας του, ὥθησε τὸν υἱὸν του εἰς ἐπανάστασιν καὶ τὸν κατεδίωξε διὰ τοῦ στρατοῦ του.

Θὰ ὑπενθυμίσω ἀκόμη τὸν Θησέα, ὁ ὁποῖος ἀπὸ γεροντικὴν ἐρωτικὴν ἀντιζηλίαν ἐξήγειρε τὴν ὀργὴν τοῦ Ποσειδῶνος ἐναντίον τοῦ υἱοῦ του Ἴππολύτου. Ἐν θαλάσσιον τέρας ἐτρόμαξε τοὺς ἵππους τοῦ ἄρματός του, τὸν ἔρριψαν οὗτοι εἰς τοὺς παρακτίους βράχους τῆς Τροϊζήνης καὶ ἐκεῖ συνετρίβη οἰκτρῶς.

Ὁ δυστυχὴς νέος ἀποκρούσας τὰς ἐρωτικὰς ἐκδηλώσεις

τῆς μητρειᾶς του Φαίδρας, κατηγορήθη ὑπ' αὐτῆς εἰς τὸν καχύποπτον Θῆσέα ὅτι ἐπεβουλεύθη τὴν ἀρετὴν της. Ἐξεπατρίζετο λοιπὸν ὁ ταλαίπωρος φεύγων, ὅταν εὗρε τὸν θάνατον.

Τὸ ἴδιον συνέβη μὲ τὸν γέροντα Λυσίμαχον τὸν βασιλέα τῆς Θρακίης. Νυμφευθεὶς οὗτος εἰς ἡλικίαν προχωρημένην τὴν Ἀρσινόην εἰς δεῦτερον γάμον, τὴν ἠγάπησε μὲ τυφλὸν ἔρωτα. Ἄλλ' αὐτὴ ἠράσθη τοῦ προγονοῦ της, τοῦ διαδόχου Ἀγαθοκλέους, ὁ ὁποῖος ἦτο νυμφευμένος μὲ ἑτεροθαλῆ ἀδελφὴν της.

Ἀποκρουσθεῖσα τὸν κατηγορήσεν εἰς τὸν Λυσίμαχον, ὅστις τῆς τὸν παρέδωκεν ὡς εἰς δῆμιον. Αὐτὴ τὸν ἔρριψεν εἰς τὴν εἰρκτὴν καὶ ἐκεῖ τὸν ἐστραγγάλισε διὰ τοῦ ἀδελφοῦ της Πτολεμαίου τοῦ Κερανοῦ.

Ὁ γερωντικὸς αὐτὸς ἔρωσ τῶν βασιλέων εἶναι ἐπικίνδυνος. Πνίγει ἐντελῶς τὴν πατρικὴν στοργήν. Χειρότερος τοῦ Θησέως, Λυσιμάχου καὶ Κωνσταντίνου ἐδείχθη Πτολεμαῖος ὁ Μενναῖος. Οὗτος, δυνάστης τῆς ἐν Συρίᾳ Χαλκίδος, ἰδὼν ὅτι οἱ ὄπαδοὶ τοῦ Πομπηίου ἐφόνευσαν τὸν Ἀσμοναῖον πρίγκηπα Ἀριστόβουλον καὶ ἀμέσως κατόπιν τὸν υἱὸν τούτου Ἀλέξανδρον, ἔστειλεν εἰς Ἀσκάλωνα, ὅπου ἔμενον ἡ χήρα τοῦ Ἀριστοβούλου, τὸν υἱὸν του Φιλίππωνα διὰ νὰ παραλάβῃ τὸν ἐπιζήσαντα υἱὸν της Ἀντίγονον καὶ τὰς θυγατέρας της. Ὁ νεαρὸς Φιλίππιον προθύμως ἐξετέλεσε τὴν ἐντολήν, ἀλλ' ἔρασθεις τὴν μίαν τῶν ὀρφανῶν Ἀλεξάνδραν τὴν ἐνυμφεύθη. Δυστυχῶς ὅμως εἰς τὸ ἀνάκτορον τῆς Χαλκίδος, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Λιβάνου σκεπασμένους ἀπὸ δάση καὶ ἄφθονα νερά, διεξήχθη φρικώδης τραγωδία. Ὁ Πτολεμαῖος ἠράσθη καὶ αὐτὸς τὴν Ἀλεξάνδραν καὶ χωρὶς πολλοὺς δισταγμοὺς ἐσκότωσε τὸν υἱὸν του καὶ ἐνυμφεύθη τὴν νύμφην του.

Ἄλλ' ἡ δυναστεία τῶν Πτολεμαίων ἔχει τὰ περισσότερα ἐγκλήματα. Διὰ τὸ εἶδος τὸ ὁποῖον μᾶς ἀπασχολεῖ, ὁ μᾶλλον ἐνδιαφέρων εἶναι ὁ Πτολεμαῖος Εὐεργέτης Β'. Ἀφοῦ ἐνυμφεύθη τὴν ἀδελφὴν του καὶ χήραν τοῦ ἀδελφοῦ του Κλεοπάτραν Β'. τὴν ἐδίωξε διὰ νὰ συζευχθῇ τὴν κόρην

της καὶ ἀνειφιάν του Κλεοπάτραν Δ'. Ἐκδιωχθεὶς ὑπὸ τῶν ὑπηκόων του κατέφυγεν εἰς τὴν Κύπρον μετὰ ταύτης, συμπαραλαβὼν καὶ τὸν ἐκ τῆς μητρὸς της υἱὸν του Μεμφίτην. Τὸ ἀγοράκι αὐτὸ ἦτο μόλις 13 ἐτῶν. Οἱ Ἀλεξανδρεῖς τὸ ἀνεκήρυσαν βασιλέα ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν τῆς μητρὸς καὶ ὁ πατήρ του Πτολεμαῖος Εὐεργέτης Β'. τὸ ἔστειλεν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν. Ἀλλὰ πῶς; Κομμένον εἰς τεμάχια ἐντὸς σάκκου! Ἔτη τινὰ κατόπιν ἀποκατεστάθη εἰς τὸν θρόνον του καὶ τὴν φορὰν αὐτὴν ἐδείχθη πολὺ καλὸς βασιλεὺς προσπαθίσας νὰ κάμῃ νὰ λησμονηθῇ τὸ παρελθόν του.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς διαδόχους του, ὁ πατήρ τῆς περιωνύμου Κλεοπάτρας, Πτολεμαῖος ὁ Αὐλητῆς ἐξεδιώχθη καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῶν Ἀλεξανδρέων ὅταν ἡ βδελυρά του διαγωγὴ ἐξήντησε τὴν ὑπομονὴν των. Κατέφυγε λοιπὸν εἰς τὴν Ρώμην ζητῶν ν' ἀποκατασταθῇ εἰς τὸν θρόνον του διὰ τῶν ρωμαϊκῶν ὅπλων. Κατὰ τὴν ἀπουσίαν του διεδόθη ὅτι ναυαγήσας ἐπνίγη καὶ ἀνεκηρύχθη βασίλισσα ἡ κόρη του Βερενίκη. Ἐπιτυχὼν ὅμως οὗτος νὰ ἐπανέλθῃ, ἔσφαξεν αὐθημερὸν τὴν κόρην του αὐτῆν.

Ἄλλ' ἐκεῖνος ὅστις ἠσθάνετο προφανῶς ἡδονὴν νὰ χύνῃ τὸ αἷμα τῆς οἰκογενείας του ὑπῆρξεν ὁ Μ. Ἡρώδης. Ἀπεδείχθη ὄχι μόνον τοῦ λαοῦ του ὁ δῆμιος, πρᾶγμα ὄχι ἀσύνηθες εἰς μονάρχας, ἀλλὰ καὶ τῶν συγγενῶν του καὶ τῶν παιδιῶν του. Ἀφοῦ ἐφόρευσε ἢ ἐδολοφόνησε τὴν οἰκογένειαν τῆς πλέον ὠραίας, εὐγενοῦς καὶ ἀγαπημένης ἐκ τῶν 10 ἢ 12 γυναικῶν του, τῆς Μαριάμνης δηλ. τὸν πάππον της Ὑρκανόν, τὸν πατέρα της Ἀλεξάνδρον, τὸν θεῖόν της Ἀντίγονον, τὴν μητέρα της Ἀλεξάνδραν, ἐφόρευσε καὶ αὐτὴν τὴν ἰδίαν, κατόπιν δύο ἀνυῶν του ἀποπειρῶν. Ἐπειτα ἐθανάτωσε τοὺς δύο ἐξ αὐτῆς υἱοῦς του, Ἀριστόβουλον καὶ Ἀλεξάνδρον, δύο δὲ ἡμέρας πρὶν ἢ ὁ ἴδιος ἀποθάνῃ, ἀπεκεφάλισε τὸν υἱὸν καὶ διάδοχόν του Ἀντίπατρον.

Μὲ τὸν Ἡρώδη φθάνομεν εἰς τοὺς χριστιανικοὺς χρόνους: Ἐχομεν τὴν περίπτωσιν τοῦ Μ. Κωνσταντίνου ἀνάλογον πρὸς τὴν τοῦ Θεσέως καὶ τοῦ Λυσιμάχου. Χάριν

τῆς νεαρᾶς γυναικός του Φαύστας, ἐδολοφόνησε τὸν ἐξαίρετον υἱὸν του Κριῆσπον. Διῶρθωσε ὅμως ὁ ἐξαγιασθεὶς, ὅπως ὁ Δαυὶδ, μονάρχης οὗτος τὸ σφάλμα του, ψήσας κατόπιν τὴν Φαύσταν εἰς τὸν λουτρόν της ὑπερθερμαθέντα.

Ἐποῦ εἶδομεν μερικοὺς εἰδωλολάτρας καὶ ἔπειτα μερικοὺς φιλοχρίστους βασιλεῖς παιδοκτόνους, ἃς ἀναφέρω καὶ μουσουλμάνους διὰ νὰ φανῆ ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη φύσις καὶ τὰ ἐνδόμυχα τῆς μοναρχίας κακὰ πταίουσι καὶ ὄχι ἡ θρησκεία ἢ ἡ χώρα ἢ ἡ ἐποχή.

Ὁ Ἄβδελ Μελίκ μπέν Ὀμάρ ἀπόγονος τοῦ καλίφου Μεεβάν ἐγένεν εἰς τὰ 756 μ. Χρ. βασιλεὺς τῆς Σεβίλλης. Ἡμέραν τινὰ πολιορκῶν κάποιαν πόλιν ἀπεκεφάλισε τὸν υἱὸν του Ὀμέμνα διότι ἐτράπη εἰς φυγὴν κατὰ τινὰ ἐπίθεσιν τοῦ ἐχθροῦ.

Τὸ 888 ὁ πρίγκηψ Ἀβδάλλας, υἱὸς τοῦ Ἀβδελ Ραχμάν Β' βασιλέως τῆς Ἰσπανίας, ἐδολοφόνησε τὸν ἀδελφόν του Μουνδχίρ πολιορκοῦντα τὸν ληστικὸν Χαφσοῦν εἰς τὸ ἀπρόσιτον φρούριον Βοβάστρου. Γενόμενος κατόπιν ὁ ἴδιος βασιλεὺς, ἐφόνευσε τοὺς δύο του ἄλλους ἀδελφούς Καζίμ καὶ Χισάμ καὶ τοὺς δύο τοῦ υἱοῦ Μωχαμέτ καὶ Μοτταρίφ.

Ἄλλα καὶ εἰς τοὺς προἰσλαμικοὺς χρόνους τῆς Ἀραβίας ἔχομεν ἀνάλογον παράδειγμα. Εἰς Τάϊμα πλησίον τῆς Μέκκας ὁ περίφημος Σαμαουέλ εἶχεν ἐγκαταστήσει ἐμπορικὴν πανήγυριν σπουδαίαν, χάρις εἰς τὴν ὁποίαν ὁ ἑβραϊκὸς καὶ χριστιανικὸς μονοθεϊσμός διεδίδετο εἰς τὰς ἀραβικὰς φυλάς, παρασκευάζων οὕτω τὸ ἔδαφος διὰ τὸ ἔργον τοῦ Μωάμεθ. Κατὰ τοὺς ἀραβας ποιητάς, ὁ Σαμαουέλ αὐτὸς ἀνεδείχθη ὁ ἰδεώδης θεματοφύλαξ, διότι διὰ νὰ φυλάξῃ μέχρις ἐσχάτων τὰ ὄπλα τοῦ ποιητοῦ καὶ βασιλέως τοῦ Ἱμπρουλκουαί, ἔσφαξε τὸν υἱὸν του. Ἦτο δὲ καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ποιητής.

Ἀπέναντι τῶν παιδοκτόνων βασιλέων ὅσους ἀνέφερα

δύο μόνον γνωρίζω πατροκτόνους πρίγκηπας: πρώτος είναι ὁ Σιρόης σασσανίδης βασιλεὺς τῆς Περσίας (629) ὁ ὁποῖος ἐπανεστάτησε κατὰ τοῦ πατρὸς του Χοσρόου καὶ τὸν ἐθανάτωσε μαζί μὲ 14 ἀδελφούς του. Μᾶς εἶναι γνωστός ἀπὸ τὴν Βυζαντινὴν ἱστορίαν, διότι ἀμέσως ἔκλεισεν εἰρήνην μὲ τὸν Ἡράκλειον, τοῦ ἐπέστρεψε 300 σημαίας κυριευθείσας ἀπὸ τὸν πατέρα του καὶ ἔδωσε τέρμα εἰς τὸν ἀγῶνα τῶν δύο αὐτοκρατοριῶν ἀγῶνα ὁ ὁποῖος διήρκεσεν ἑπτὰ αἰῶνας ἀπὸ τῆς ἐκστρατείας τοῦ Κράσσου. Ὁ Σιρόης ἀπέθανε μετὰ ἑξάμηνον βασιλείαν ἐκ πανώλης.

Δεύτερος εἶναι ὁ Ἀββασίδης καλίφης Μουντάσσερ ἔμπν Μουταουακέλ (861 - 862 μ. Χρ.). Ὁ πατήρ του Μουταουακέλ τὸν διώρισε διοικητὴν Αἰγύπτου, ἔπειτα τὸν ἀνεκήρυξε διάδοχον. Διὰ τὴν προλάβη δὲ ὁ δυστυχὴς τὰς ἔριδας μεταξὺ τῶν υἱῶν του, ἐμοίρασε τὸ ἀπέραντον κράτος του μεταξὺ τῶν δώσας τὴν καλιφίαν καὶ τὰ πέντε ἕκτα τῆς ἐπικρατείας εἰς τὸν διάδοχον Μουντάσσερ. Καὶ ὅμως δυσηρεστήθη ὁ ἀχάριστος υἱός. Ἀφῆσας τὴν Αἴγυπτον εἰς ἐπίτροπόν του μετέβη εἰς τὸ πατρικὸν ἀνάκτορον ἐν Δαμασκῷ ὅπου ἤρχισε ῥαδιοργῶν φανερὰ κατὰ τοῦ πατρὸς ἀνυπόμονος νὰ τὸν διαδεχθῆ. Ἐξήγειρεν ἐπανάστασιν τῆς φρουρᾶς καὶ ἠνάγκασε τὸν πατέρα του νὰ καταφύγῃ εἰς Σαμαρράν. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ ἐξηκολούθει τὰς ῥαδιοργῆς του ὥστε ἠναγκάσθη ὁ πατήρ νὰ τὸν ἐπιπλήξῃ δημοσίᾳ. Αὐτὸς ὅμως ἀντεκδικούμενος ἔβαλε τὸν ἀρχιευνοῦχον Μπογκᾶ ἐλ Σογκαῦρ καὶ ἐπνίξε τὸν γέροντα πατέρα τὴν νύκτα. Τὸ πρῶτ' ἀνηγορεύθη καὶ ἀμέσως συλλαβὸν τοὺς ἀδελφούς του ἐξηνάγκασε νὰ ὑπογράψουν παραίτησιν ἀπὸ παντὸς δικαίωμάτος των. Ἀλλ' ἡ πατροκτονία τοῦ ἐτάραξε τὰς φρένας. Ὑφίστατο σπαρακτικὸς ἐλέγχους, ἐταράσσετο ἀπὸ ἐφιάλτας καὶ ἐξεψύχησε κατόπιν φρικῶδους ἀγωνίας.

Ἴδου δὲ ποία ἀφορμὴ ἐπέσπευσε τὸ τέλος του. Μᾶς τὴν ἀφηγεῖται ὁ ἱστορικὸς ἐλ Μακύνε: «Ζητῶν νὰ διασκεδάσῃ τὴν ἀγωνίαν του ὁ πατροκτόνος ἐπενόει διάφορα θεάματα μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ νὰ τοῦ ἐπιδεικνύουν τοὺς θησαυρούς του. Μεταξὺ ἄλλων τοῦ ἐπέδειξαν καὶ πολυτιμοτάτους

τάπητας ἀπὸ μέταξαν τῆς Σινικῆς, κεντημένους μὲ χρυσὸν καὶ παριστάνοντας διαφόρους ἱστορικὰς σκηνάς. Ἦσαν φόροι τῆς Περσίας καὶ εἰς ἓνα ἕξ αὐτῶν παριστάνετο ὠραῖος πρίγκηψ ἔφιππος φέρων στέμμα καὶ ὑπεράνω τῆς τῆς κεφαλῆς ἐπιγραφὴν περσικὴν. Ὁ Μουντάσσερ ἠθέλησε νὰ μάθῃ τί λέγει ἡ ἐπιγραφή. Ἐφεραν ἀμέσως τὸν διερμηνέα ὃ ὁποῖος μόλις ἀνέγνωσεν αὐτὴν ἔγινε πελιδνὸς καὶ ἐσιώπα. Διαιαχθεὶς ὁμως μὲ τόνον ἀπειλητικόν, ἠομήνευσε μεγαλοφώνως: «Εἶμαι ὁ Σιρόης υἱὸς τοῦ Χοσρόου. Ἐφόνευσά τὸν πατέρα μου διὰ νὰ βασιλεύσω ἀλλὰ μόλις ἕξ μῆνας ἀπῆλυσά τὸν καρπὸν τοῦ ἐγκλήματός μου». Εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦτο ὃ πάσχων ἤδη σοβαρὰν νευροπάθειαν καλίστης ἔπαθε σπασμὸν καὶ ἔξεψύχησεν».

Θὰ διετείνεται ἴσως κανεὶς ὅτι οἱ ἄνδρες εἶναι σκληροὶ καὶ οἱ βασιλεῖς οὗτοι οἱ παιδοκτονήσαντες ἦσαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον στρατιωτικοί, ἐπάγγελμα ἀνθρώπων σκληραγωγημένων καὶ διὰ τοῦτο μὴ εὐαισθητῶν. Ἀλλὰ δὲν ἔχει οὕτω τὸ πρᾶγμα, διότι καὶ βασίλισσαι πλεῖσται ἐπαιδοκτόνησαν διὰ νὰ μὴ διαφύγῃ ἡ ἀρχὴ ἀπὸ τὰς χεῖράς των. Τὸ ἅγιον αἰσθημα τῆς μητρικῆς στοργῆς, τὸ ὁποῖον διαπιστώνομεν γενικὸν εἰς ὅλην τὴν ζωικὴν κλίμακα, καὶ αὐτὸ τὸ πνίγει ἡ ἀνακτορικὴ ἀτμοσφαῖρα. Ἡ Παρύσατις δὲν ἠγάπα τὸν πρωτότοκον υἱὸν τῆς Ἀρταξέρξης καὶ τὸν ἐμίσησε χειρότερα ἀφότου ἐνυμφεῦθη οὗτος τὴν ὠραίαν Στατεΐραν, τῆς ὁποίας ἡ Παρύσατις ἔσφαξε τὴν μητέρα καὶ ὅλα τὰ ἀδελφία ἀρσενικὰ καὶ θηλυκά. Ἡγάπα τὸν ὑστερότοκον σκύμνον τῆς, Κῦρον τὸν νεώτερον. Τὸν ἐνεθάρρυνε νὰ δολοφονήσῃ τὸν ἀδελφόν του τὴν ἡμέραν τῆς ἀναρρήσεώς του, καὶ ἀποτυχόντα τὸν ἔσωσε μὲ τὰς κραυγὰς καὶ τοὺς ὀλοφυρμούς τῆς. Ἐπειτα τὸν ὑπεστήριξε νὰ ἐκστρατεύσῃ κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του, ἀλλ' ὃ ἄμυαλος νέος ἐφονεύθη εἰς τὰ Κούναξα.

Ἡ Λαοδίκη σύζυγος Ἀντιόχου Β' τοῦ θεοῦ, βασιλέως τῆς Συρίας ἀπεμακρύνθη ὑπὸ τούτου, ὅστις διὰ πολιτικὴν ἀνάγκην ἐνυμφεῦθη τὴν Βερενίκην προικηπίσαν τῆς Αἰγύπτου. Ἀργότερον ὃ Ἀντιόχος ἐπανῆλθεν εἰς τὸν πρῶτόν του ἔρωτα. Τούτου ἐπωφεληθεῖσα ἡ Λαοδίκη τὸν ἐδηλητη-

ρίασε καὶ ὑποκαταστήσασα τὸν νεκρὸν βασιλέα διὰ τινος Ἀρτέμονος, ὅστις τὸν ὁμοίαζε καταπληκτικῶς, ὑπηγόρευσε διαθήκην δι' ἧς ἄφηνε τὸ κράτος εἰς αὐτὴν καὶ τὰ ἕξ αὐτῆς τέκνα του. Ἀνεκηρύχθη λοιπὸν ὁ πρεσβύτερος υἱὸς της Σέλευκος Β'. Ἀλλ' αὐτὴ ἠγάπα τὸν νεώτερον υἱὸν της Ἀντίοχον τὸν Ἰέρακα. Ὄθησε λοιπὸν τοῦτον κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ διεξήχθη ἐπὶ ἔτος ὁ ἀδελφοκτόνος ἐκεῖνος πόλεμος, εἰς ὃν ἠττήθη ἐπὶ τέλους ὁ Ἰέραξ.

Κλεοπάτρα ἡ θεὰ ἀφοῦ συνετέλεσεν εἰς τὸν φόνον τοῦ συζύγου της Δημητρίου Β' τὸν ὁποῖον ἐμίσει, διότι αἰχμαλωτισθεὶς ὑπὸ τῶν Πάρθων ἐνυμφεύθη τὴν πριγκίπισσαν Ροδογούνην, ἔσφαξε μὲ τὰ χέρια της τὸν ἕξ ἐκεῖνου υἱὸν της Σέλευκον Ε' διὰ νὰ μὴ τῆς ἀφαιρέσῃ τὴν ἀρχήν.

Λαοδία ἡ Νύσσα σύζυγος Ἀριαράθου Ε' τῆς Καπαδοκίης, ὅταν οὗτος ἀπέθανεν, ἐδηλητηρίασε τὰ πέντε της ἀγοράκια διὰ νὰ ἐξακολουθῇ αὐτὴ βασιλεύουσα.

Δύο ἄλλαι Λαοδίαι, ἡ μητέρα καὶ ἡ σύζυγος τοῦ Μιθριδάτου Εὐπάτορος ἀπεπειράθησαν νὰ τὸν δηλητηριάσουν, ἐνῶ ἦτο τῆς μὲν υἱός, τῆς δὲ ἀδελφὸς καὶ σύζυγος. Ἀλλὰ συλληφθεῖσαι ἐθανατώθησαν.

Ἄς ἔλθωμεν εἰς νεωτέρους χρόνους:

Μία διάδοχος τούτων ἡ αὐτοκράτειρα Εἰρήνη ἐξεθρόνισε τὸν υἱὸν της Κωνσταντῖνον Σ' καὶ δὲν ἐδίστασε νὰ τοῦ ἐξορύξῃ τοὺς ὀφθαλμούς, πράγμα ἀσυγκρίτως φρικαλεώτερον! Εὐτυχῶς ὅμως διὰ τὴν μνήμην της ἡ ἐξαίρετος αὐτὴ μητέρα εἰργάσθη μὲ ἕνα ἐκ τῶν πολλῶν ἑραστῶν της, τὸν Πατριάρχην Ταράσιον, διὰ τὴν ἀναστήλωσιν τῶν εἰκόνων καὶ δι' αὐτὸ ἐξηγιάσθη.

Εἰς τὰ 786 ἡ μήτηρ τοῦ Ἀρὸν ἐλ Ρασὶδ ἐν Βαγδάτῃ, ὀνομαζομένη Χαϊζοράν, ἐφόνευσε διὰ τῶν σκλάβων της τὸν πρωτότοκόν της υἱὸν Μοῦσα ἐλ Χάδν καλίφην, ὅστις τὴν εἶχε περιορίσει εἰς τὸν γυναικωνίτην της, ἐπειδὴ εἶχε ῥαδιοιργήσει παρὰ τῷ πατρὶ του Μωχάμετ ἐλ Μάγδη ν' ἀποκλείσῃ τοῦ θρόνου τὸν Χάδν, χάριν τοῦ δωδεκαετοῦς καὶ ἀγαπημένου της υἱοῦ Ἀρὸν.